

Захарија Орфелин

СЈЕТОВАНИЈЕ

различнија государства расјејали сја

Младије љета скоро преходе,
У мени бједном жалости плоде
што бесполезно
жизи своју слезно
прекраћавам,
прекраћавам.

Никакву службу, ето, ја нејмам
и срдцем падам к жалостним
бједам,
ако учих се,
али лиших се,
све надежде,
све надежде.

Оженил би се, да женат будем,
но мислим: зашто да ланац узмем
на моју главу?
Јер хоће с' праву
њену свагдар
њену свагдар.

Био б' монахом, откреши с' свјета,
али бојим се што млада љета
лажљиве сирене,
љепотне жене,
превариће,
превариће.

Празно у свјету живит овако,
свак скажет лудо за мене тако:
ето, учил се,
к чему годил се
с науком он,
с науком он.

Јербо је сада наука пала,
а на мјесто ње богатства стала,
пропало злато,
згажено в блато,
људеј умних
људеј умних.
Но ја богатства не хоћу знати
баш да без мјеста будем згибати,
здјелал би тако
а не инако
как ћу јавит,
как ћу јавит.

Ето наука: богатим бити,
свак мудар таков, и мож јавити
да новцов плоди
дајут с природи
науку свим,
науку свим.

Јавил б с' двору, но има замку,
која чест ловит а не науку
богат добрим
кажет и умним
без Палади,
Без Палади.

Пошел би к простим, но и там бједа,
но знајућ скотов, згибну без следа.
Палади мјесто
јест тамо пусто
до конца,
до конца.

Ја само жалост буду имати
јер нејмам свјета полак гледати,
без служби дому
гдјегод мојем
с науком ја,
с науком ја.

1762.

Извор: Младен Лесковац (прерађивач), *Антологија старе српске поезије*,
Матица српска, Српска књижевна задруга,
Нови Сад, Београд, 1972.